

Vltava 21. - 25. srpna 1999

Účast: Míla s Kačkou, Pavel a Helča s Kájou, Ríša, Karel J., Bára, Tonda, Standa

Sobota 21. srpna 1999 (Praha – Rožmberk): Srpnovou vodu jsme poprvé realizovali před dvěma lety jako jakési zakončení vodácké sezóny a letos jsme si řekli, že by bylo škoda na tuto ideu nenavázat, a tak na Vltavu vyrazili znovu. Původně plánovaný začátek měl být již ve čtvrtek 19. srpna, jenže trochu nám to narušili Martin Karol s Evkou tím, že na pátek naplánovali svůj vstup do svazku manželského. Protože jsou to dobří kamarádi, nemohli jsme u této významné události samozřejmě chybět, a tak jsme úvod naší vodácké pouti odložili na sobotu.

Dohodli jsme se na tom, že sraz bude v jednu hodinu ve Vyšším Brodě, odkud ještě týž den sjedeme do Rožmberka a vrátíme se zpět, abychom stejnou trasu absolvovali o den později s početnou skupinou, jež měla dorazit až v neděli. Jenomže se nám to trochu vymklo z rukou! Ranní bohlav spolu s tím, že většina účastníků měla dorazit až v neděli, rozhodl. V sobotu již na kánoích nepojedeme a sraz je v Rožmberku, kde je to mnohem hezčí než ve Vyšáku.

Hodinu odjezdu z Prahy jsme pak v průběhu dne posunovali z původních 9 hodin na 11, 13, 14, 15, 16 a nakonec vozidlo s posádkou: Pavel, Helča, Kája a Ríša vyjelo z Prahy v 17 hodin. Organizaci změn komplikovala skutečnost, že Míla s Kačenkou byli již několik dní mimo Prahu a počítali se srazem dle původních dispozic. Vše ale nakonec díky telefonickému vzkazu u Dráži dopadlo dobře.

Do Rožmberka jsme přijeli až za tmy, což nám umožnilo pokochat se pohledem na nádherný osvětlený hrad tyčící se na vysokém ostrohu nad Vltavou. V kempu jsme pak záhy našli Mílu, postavili stany a vydali se do zastřešeného bufýtku. Budvárek měl říz a v kombinaci s výtečnou na ohni v roštu připravenou klobáskou, do níž jsme bez váhání šli, naplňoval naše vnitřnosti vrcholným uspokojením. Děti chvíli seděly s námi, ale pak je to přestalo bavit a běžely si prohlédnout koníčky, se kterými se v kempu objevili jezdci historického Pony Expresu. Při povídání u stolu nás ale čekala ještě jedna veselá příhoda, jež však zpočátku působila velmi tajemně.

Přišel k nám totiž neznámý chlapík a rovnou se obrátil na Helču: „Jste Helča?“

„Ano.“

„Máte syna Kájku?“

„Ano, (proboha!) co se děje?“

„Tak mu máte jít utřít zadek.“

Náš stůl se otrásl bouří smíchu. Kájova suverenita, se kterou si sedíc na záchodě nechal poslat neznámého člověka pro mámu, aby mu donesla papír, v nás vyvolala úžas.

Ve velmi pěkném stánku pak vzplál v krbu oheň a bylo dobře.

Neděle 22. srpna 1999 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): Jelikož jsme nemuseli bourat tábořiště, mohli jsme si ráno nejen přispat, ale poté se také krom Helči vydat na prohlídku [Rožmberského hradu](#). Sbírký byly velmi pěkné a nikdo nelitoval rozhodnutí absolvovat tuto kulturní vložku. Samozřejmě nás zaujaly i historky zmiňované průvodkyní, zejména ta o jednom klikaři, kterého nejprve vykastovali, později oslepili a nakonec ho na hajzlíku při vykonávání potřeby probodli zespu kopím.

Na oběd jsme si zašli do restaurace s terasou nad řekou, která se ale do našich myslí zapsala více výškou cen než kvalitou pohostinství. Po obědě jsme se s výjimkou Míly opět vrátili na hrad, kde jsme navštívili ještě [katovnu](#).

Auty jsme se svezli do Vyššího Brodu, Míla si půjčil v půjčovně Inge situované hned u Vltavy kánoi, a konečně jsme vypluli na řeku. Počasí bylo poměrně hezké, a tak jsme bez váhání vjeli do prvního, jen několik set metrů vzdáleného, jezu [U Bílého mlýna](#), který háčky řádně skropil. Zejména Kája řičel, ale vlna ho umlčela.

O tři kilometry dále následoval jez [Herbertov](#), který jsme si sklouzli po dřevěné skluzavce a pak proslalomovali několik set metrů dlouhým úzkým kanálem mezi velkými kameny.

V tábořišti U tří veverek jsme se občerstvili pivem a párky a pak spluli zbytek cesty do Rožmberka. Místní [retardéru](#) si Ríša s Helčou po vynesení kánoe sjeli ještě jednou. Vyvolali tím hrůzyplný údiv jakési začínající vodačky. Ta již asi dlouho přemítala u jezu, kde najít odhodlání vplout do jisté záhuby, a jen nevěřičně kroutila hlavou: „Vám to jednou nestačilo?“

Po příplutí do kempu odjeli Míla a Pavel do Vyššího Brodu vrátit půjčenou kánoi a pro Pavlovo auto. Večer nás posílili Karel s Bárrou, ale naopak svou účast zrušili Iva s Radkem a Tomáš s Alenou J. To vyvolalo spoustu dohadů o tom, kdo přiveze kánoe a kolik jich vlastně bude třeba, spoustu telefonátů přes mobil, jimiž se to upřesňovalo, a vůbec mnoho zmatků.

Dohodli jsme se, že uděláme oheň a opečeme si buřtíky. Míla nás přesvědčil, že je zbytečné jezdit pro dříví autem, protože chvíli chůzí do kopce je ho dost. Má to prý zmáklé, protože pro něj byl již včera, ještě když tu byli s Kačenkou sami.

Po čtvrt hodině výstupu do strmého svahu, během něhož jsme v záplavě potu našli asi dvě nebo tři polínka, či spíše klacíky, jsme jeho radu ocenili spravedlivým sborovým zpěvem: „Bouša je vůl, Bouša je vůl, Bouša je stará kráva...“

Pracně nalezené dříví jsme pak spálili asi za hodinu a půl, ale i tak to bylo příjemné a buřtíky pochopitelně chutnaly znamenitě. Zbytek večera jsme strávili v bufetu, kde k jejich překvapení Helča a Pavel potkali kamaráda z loňské vodácké dovolené ve Francii Pepína. V pondělí pak přivítali další známé z této akce Jirku S. a Honzánka.

Pondělí 23. srpna 1999 (Rožmberk – Nové Spolí; 21,6 km): Ráno jsme se hezky prospali nerušení žádnými davy vodáků jako v červenci. Tábořiště bylo příjemně poloprázdné, a to i po ostatní dny, což nám zcela vyhovovalo. Bára měla dokonce tak silný spánek, že jí Ríša s Karlem museli vynést ve spacáku až ke břehu a probudit jí pohrůzkou vhození do řeky. Dopoledne nás posílili Tonda se synovcem Standou, ale naopak domů odjel Míla s Kačenkou. Ještě předtím však Míla s ostatními řidiči a auty sjel do kempu v Novém Spolí u Českého Krumlova. Ihned po příjezdu, několik sekund po vystoupení z aut, jsme byli jakýmsi dědkem, který hlídal parkoviště, obvinění, že určitě nechceme zaplatit, Karel že zde bez placení parkuje už dva dny a Míla, že je černý taxikář, který nás odveze pryč a drze si stojí na jeho parkovišti, aniž by se s ním rozdělil o svůj zisk. Byl asi šleňný, tak jsme mu zaplatili parking, ale to bylo vše, co od nás viděl.

Naštěstí stále panovalo hezké počasí a tak jsme vypluli vybaveni dvěma dvoulitrovými butylkami Hu-Hu koktejlu a jednou butylkou houby. Všechny jsme dokázali zdolat asi během hodiny, i když nás zprvu Tonda se Standou znervóznil tím, že jeden Hu-Hu koktejl nemohli najít a vyděsili nás domněnkou, že ho asi zapomněli v Rožmberku. Naštěstí se našel a k dobré náladě přispěl i pohled na Ríšovy baletní Harapesovsko-gayovské úžasňoučké cvičičky.

Při četných srážkách jsme popíjeli, a tak při první zastávce v Branné už jsme byli lehce vláční. Stezkou v rákosí jsme došli do vodácké přírodní sroubené hospody U Fíka, kde jsme dali pivo, ale protože zde měli opět jen párky, nechali jsme si poradit a přesunuli se na jídlo kousek zpět do hospody v Branné. Zde jsme si na radu hospodského od Fíka, který se s ním

dobře znal, udělali legraci z vrchního a objednali si dušenou zeleninu a horkou čokoládu. To ho prý spolehlivě dostane! Jenže jsme nebyli první, kdo sem byl takto poslán, takže už se jen usmál. Pravá objednávka byla samozřejmě o něčem jiném: skvělý gulášek, řízky nebo smažák, na nichž jsme si výtečně pochutnali.

V očekávání příjemného proplutí retardéry ve [Větrním](#) jsme připluli k tomuto jezu, ale bohužel zde probíhala výstavba, retardéra byla uzavřená a my museli loď přenést. Tonda se přitom tak zadýchal, že úplně zmodral. Navíc se mu začala motat hlava, a tak se raději prohodil se Standou, který si sedl na kormidelnický post, byť byl poprvé na vodě. Následovalo několik otoček ve směru i proti směru hodinových ručiček a neodvratný konec v podobě cvaknutí se.

Chuť jsme si spravili na dalším jezu [Konopa](#) kousek před Novým Spolím, který jsme propluli v pohodě zpívajíc Karlovi píseň Esmeralda. Předtím se nám totiž svěřil, že stejnojmenný stupidní seriál musí díky svému důvěrnému přátelství s jednou obdivovatelkou tohoto kýče pravidelně sledovat.

Do kempu jsme připluli až k večeru a po utáboření jsme se vydali na večerní až noční procházku po Českém Krumlově, který od minulé vody opět zkrásněl. Na radu Pepína jsme skončili ve špičkové stylové hospůdce [Šatlava](#) zařízené do posledního detailu ve středověkém stylu. Atmosféru dávných hodování navozovaly nejen pevné dubové stoly, brnění a výbroj na zdech, keramické püllitry a nádoby, různá kování, ale i dobové oblečení dívčího personálu.

Karel, který už měl také trochu upito, jej začal hodnotit hlasitými komentáři, neuvědomujíc si, že je ho slyšet i mimo náš stůl. A za své označení „baculka“ si od jedné z obsluhujících dívek vysloužil po právu jedovatý pohled. K jídlu a pití jsme si dali pikantní kuřecí křidélka na ohni, pivíčko, medovinu a jiné pochoutky, a bylo nám moc dobře.

Po přesunu do tábořiště jsme rozdělali oheň z bohaté zásoby dříví, kterou jsme si vytvořili již dopoledne jeho sesbíráním po celém, v té době opuštěném, kempu. Tonda začal hrát na kytaru, ale záhy zjistil, stejně jako ostatní, že si nepamatuje ani jeden text celý. Světlou výjimkou se stala jakási perverzní odrhovačka znějící asi nějak takto: „Přijel z Nasavrk a stál mu jak smrk, dřív než by si mrk, tak jí ho tam frk...“ Pak přišel k našemu ohni i Pepíno a zábava se protáhla až do rána.

Úterý 24. srpna 1999 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Dopoledne jsme převezli auta do Zlaté Koruny, přičemž jízda byla na chvíli přerušena odpadnutím výfuku u Tondova vehiklu, jímž jsme se později vrátili. Závadu našťastí Karel rychle spravil pomocí kusu drátu, jímž výfuk přivázal.

Před námi byla lahůdka v podobě krumlovských jezů. Hned pod prvním z nich, [Na Rechlích](#) (pod zastřešeným dřevěným mostem), který jsme skoníkovali, se cvakli Ríša s Karlem, když blbli mezi brankami visícími pod zavřenou šlajsnou.

Nebezpečný jez [U Lyry](#) s nepříjemným vratiproudem jsme zvládli zkušeně. Jak Ríša s Karlem, tak i Pavel, Tonda a Helča ho sjeli sice s nabráním velkého množství vody, ale bez cvaknutí. Pluli jsme dál a záhy se přiblížili legendární pravobřežní vodácké putyce nesoucí honosné označení „Přístavní krčma a říční lázně Rумыší díra“. Zde jsme udělali občerstvovací přestávku, při níž jsme sice vypustili místní specialitu Koně v trávě (rum se zelenou), ale posilnili jsme se námořnickou cmundou, párky, hrachovkou a pivem.

Retardéru [Mrázkova mlýnu](#) jsme projeli bez přípravy a bez většího váhání se Pavel, Karel s Ríšou, Standa a Helča pustili i do [Jelení lávky](#). Ze souboje s tímto náročným jezem opět vyšli bez ztráty květinky. Ríša s Karlem zde navíc naložili jakousi stopačku, kterou začali nenápadně zpracovávat, aby s námi jela vodu příští rok na jaře. Souhlasila, a tak začali kout pikle, jenže když dodala, že by jela ve dvou - s manželem, tak se jim řádně protáhly obličej.

Navíc kousek pod Českým Krumlovem vystupovala u dětského tábora, v němž dělala vedoucí.

Voda tekla hezky a za chvíli jsme byli ve Zlaté Koruně, když jsme si těsně před kempem ještě vychutnali [retardéru](#) zdejšího jezu.

Ríša ke svému velkému zármutku musel jet do Prahy do práce, proto ho Karel odvezl na autobus do Budějic. Helča a Pavel mezitím sjeli pro Tondova „citróna“ do Nového Spolí.

Kemp byl opět příjemně poloprázdný, a tak večer nebyla nouze ani o místa u místního stánku s občerstvením. Tonda a Pavel začali střídajíc se hrát na kytaru. Po chvíli se jich nesměle zeptal jeden z přisedících vodáků, jestli by jim nevadilo, kdyby se občas přidal s harmonikou. Když to pak spustil, „spálili“ jsme kytaru a nechali hrát jenom jeho. To, co se svojí heligonkou předváděl, nemělo obdobu. Jeho produkce zkrátka neměla chybu a my byli přímo uneseni, jak dokonale hrál doslova všechno - Nohavicu, Tři sestry, Kryla, častušky, rock, folk, lidovky ... Zpívali všichni a okolí stánku se otřásalo chórem mnoha hrdel. Nebýt trapného zavření bufetu, které jsme pouze oddálili vytvořením si menší zásoby pív, vydrželi bychom snad do rána.

Středa 25. srpna 1999 (Zlatá Koruna – Dívčí Kámen /Pozděraz/; cca 12,0 km): Počasí bylo ještě teplejší než v předchozích dnech - doslova tropické. Jelikož jsme usoudili, že bychom nestihli dojet až do Boršova, rozhodli jsme se trasu zkrátit a přistavit auta někam do oblasti Pozděrazu. Najít cestu k řece však bylo téměř nemožné, a tak jsme skončili po několikerém strastiplném sjíždění lesních cest, připomínajících spíše tankodrom, v jakémisi opuštěném táboře na břehu Vltavy, kdesi za Dívčím Kamenem a před Pozděrazem. Převoz aut se tak stal mimořádně zdoluhavým a to, co jsme ušetřili na trase plavby, jsme ztratili blouděním a zejména pak další opravou Tondovy plečky, která tradičně nezklamala a vypověděla službu, ke všemu na loučce daleko od civilizace. Karel si s poruchou našťěstí opět poradil, i když hledání závady nebylo snadné, protože u motoru s každým dotykem odpadávaly či praskaly zpuchřelé gumové hadice a jiné nekovové části.

Konečně jsme vypluli. Řeka tekla dravě a rychle a my se kochali. Velmi nás zaujaly pyramidky z kamenů, naplaveného dříví a jiných materiálů, jako například z bot a oblečení, které přinesla řeka, jež kdosi stavěl na mělčinách podél břehů po celém úseku naší plavby. V jednom místě tyto pyramidky byly postaveny na ploše asi 30 krát 100 metrů. Celý výtvar měl v sobě cosi mystického, připomínajícího starověké posvátné místo či pohřebiště, a Kája to také hned nazval „pohádkou“. I my jsme si zde postavili několik kamenných mohyl. S úsměvem jsme si přitom vzpomněli, jak jsme chtěli místo, kde jsou odstavená auta, abychom ho nepřejeli, označit hromadou kamenů u břehu.

Na obligátní párky a klobásy jsme se zastavili na pravém břehu nedaleko Dívčího kamene u maringotky přestavěné na bufet. U ní tábořila i skupinka nějakých dredařů, kteří si na kamenech pekli placky, a jak jsme se dozvěděli, autory mnohých kamenných výtvarů byli právě oni.

Dopluli jsme na místo, kde jsme dopoledne zaparkovali Karlovo a Pavlovo auto, naložili lodě a bagáž a vyrazili na cestu domů. Karel s Bárou rovnou do Prahy, ostatní oklikou přes Zlatou Korunu, kde zůstalo Tondovo „auto“. Ještě předtím nás však čekal výjezd po extrémně strmé příjezdové, či spíše přístupové, cestě do tábora, která byla vysypána kamínky, což jí činilo ještě více nesjízdnou. Obtíže měl zejména Karlův Favorit s náhonem na přední kola, kterého jsme vytlačovali asi čtvrt hodiny. Pavlova 105-ka to pak zvládla nepoměrně snadněji.

Ve Zlaté Koruně jsme ještě dali řeč s Honzánkem a Jirkou a pak už opravdu odjeli domů z této mimořádně kvalitní akce, jež nás všechny velmi příjemně překvapila. Její jedinou opravdovou vadou tak bylo jen to, že byla tak krátká.